॥ अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥

सूत उवाच ॥

तत्र गोमिथुनं राजा हन्यमानमनाथवत् ।
दण्डहस्तं च वृषलं ददृशे नृपलाञ्छनं ॥ १ ॥
वृषं मृणालधवलं मेहन्तमिव बिभ्यतं ।
वेपमानं पदैकेन सीदन्तं शूद्रताडितं ॥ २ ॥
गां च धर्मदुघां दीनां भृशं शूद्रपदाहतां ।
विवत्सामश्रुवदनां कृशां यवसमिच्छतीं ॥ ३ ॥
पप्रच्छ रथमारूढः कार्तस्वरपरिच्छदं ।
मेघगम्भीरया वाचा समारोपितकार्मुकः ॥ ४ ॥
कस्त्वं मच्छरणे लोके बलाद्धंस्यबलान् बली ।
नरदेवोऽसि वेषेण नटवत् कर्मणाद्विजः ॥ ५ ॥
यस्त्वं कृष्णे गते दूरं सह गाण्डीवधन्वना ।
शोच्योऽस्यशोच्यान् रहसि प्रहरन् वधमर्हसि ॥ ६ ॥
त्वं वा मृणालधवलः पादैर्न्यूनः पदा चरन् ।
वृषरूपेण किं कश्चिद्देवो नः परिखेदयन् ॥ ७ ॥
न जातु कौरवेन्द्राणां दोर्दण्डपरिरम्भिते ।
भूतले ऽनुपतत्यस्मिन् विना ते प्राणिनां शुचः ॥ ८ ॥
मा सौरभेयातिशुचो व्येतु ते वृषलाद्भयं ।
मा रोदीरम्ब भद्रं ते खलानां मयि शास्तरि ॥ ९ ॥